

ΑΝΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΚΑΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΩ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1885.

ΑΡΙΘ. 207

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. Ι.
» » » 'Εξωτέρως » »

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
'Εν όδω Σταδίου άριθ. 39.

Είς ούδένα, πλήν τών τακτικών
άνταποικιτών, στέλλεται «ή 'Εφημερίς
τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

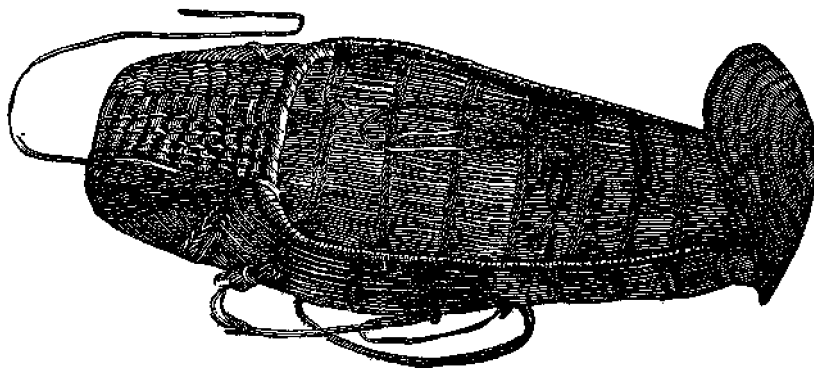
Κ Ο Υ Ν Ι Α .

«Θ είς την προκειμένην εικόνα παριστανόμενος λίκνος [κούνια] είναι έργόχειρον τών αυτοχθόνων 'Αμερικανών, οι όποιοι είσέτι όλίγην κλίσην δεικνύουσι πρós τόν πολιτισμόν.

Είναι δέ κατεσκευασμένος έκ καλάμης έν σχήματι ύποδήματος, ώστε δύναται αποθετόμενος επί τού έδάφους να κουνήται εύκόλως φέροι δέ και λωρθάς, διά τών όποιων εύκο-

λύνεται ή μεταφορά τού βρέφους επί τής βόχως τής μητρός και ή άνάρτησις αύτου από τινος κλάδου δένδρου, ή βακτηρίας, την όποιαν αι μητέρες πάντοτε φέρουσι μεθ' έαυτών.

«Ως βλέπουσιν οι μικροί μου άναγνώσται, ή κούνια αύτη είναι μέ πολλήν τέχνην και φιλοκαλίαν καμωμένη και έν καιρή θέρους διά τινος παντού ή φύλλων προσφυλάττει τά νεογνά από τών κινώπων.

ΛΙΚΝΟΣ (κούνια)

βρέφους τών αυτοχθόνων τής 'Αμερικής.

Τό βασίλειό μου.

'Ενα καιρό βασίλευα σέ χώρα παινεμένη,
'που κάθε ώρα έφευγε μέ χάρη φορτωμένη.
Μέ τί τραγούδια και χορούς, μέ τί παραμυθάκια,
μέ γέλοια, μέ γλυκόλογα, μέ χίλια παιγνιδάκια Ι

Νόμος τών ύπηκόων μου ήτον ό όρισμός μου,
τό θέλημά μου όνταγμα, και λύπη ό θυμός μου.
Μέ νεύμα ύσπαρέσκιας έσθηνα τή χαρά τους,
και ένα μου μειδίωμα ήτον ίσχυς τού Κράτους.

Καράβια μου στή Βενετιά και κάτεργα στήν Πόλη,
τά πλούτη'σπου μ' έφερναν τά ιστορούσαν όλοι.
Τήν 'Αλεξάνδρα ζάχαρι και τό Μισήρι βόζι,
και τή Μοσχόβα σιτηρά είχα να μέ ταιζή.

'Ηι εδμορφαις τού Κράτους μου τή χάρη μου ζητούσαν
και χελη ροδοκόκκινα τά χέρια μου φιλούσαν,
Τά κάλλη μου κατήγησαν τού καθενός καμάρι,
και κάθε 'μέρα μ' εδρισκαν από μια νέα χάρη.

'Εδάδωναν τά 'μάτια μου, έκλιν' ή κεφαλή μου;
εύθις σέ μαλακώστρωτα έκυπτε τό κορμί μου,

Τριγύρω μὲθ' ὅσων γίνασται ἀκουα εἰσάδων,
καὶ σιγαλὸ ναννάρισμα ἀπὸ φωνῆν γλυκεῖαν.

Ἄχ! οἴησες γλυκεῖα φωνή, μοσχοβολία ἐγᾶτης.
Βασίλειο χαρποῦμενο ὡς ἄνετρο ἐστάθης.

Ἀναστεινάω καὶ ποθῶ—εὐχὴ δὲν κάνω ἄλλη,
Εἰς τῆς μητρὸς μου τὴν ποδιά νὰ βασιλεύσω πάλι!
Ἀθήνησι 1885 Μ. Χ. Β.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν)

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'.

Ὅταν ἐπέσρεφεν οὐκὰς ὁ Γεώργιος εἶβεν ἄλλην τὴν οἰκογένειαν ἀνάστατον ἐξ ἀνησυχίας. Χαροποιοὶ φωναὶ ἤκούσθησαν ἐπὶ τῇ ἀσφαλεῖ ἐπιστροφῇ του, καὶ ὁ πατὴρ του εἶπε μετῴων πρὸς τοὺς ἄλλους—

— Νά τον, λοιπόν, ἀσφαλῆς καὶ σῆος, οὔτε ἐμβήκεν εἰς τὴν φυλακὴν!»

— Καλὰ, εἶπεν ὁ γέρον στρατηγός, «ὁ Θεὸς τὸ ἔφερε καὶ δὲν ἐφυλακίσθη, ἀλλ' εἶθε νὰ μὴ ἔλθῃ τὸ πρᾶγμα ἕως ἐδῶ πάλιν.»

— Ἄλλ' ἀναχωρῶ ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, «ἔχω ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Βασιλέα.»

Μὲ γενναίαν ἀποφασιστικότητα ὁ Γεώργιος ἀπεχαιρέτησεν τὴν σύζυγον καὶ τοὺς γονεῖς του, ἠσπιάθη τὸν μικρὸν του Γεώργιον ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα, συνοδεούμενος ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ. Ἄμα ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν ἐστράφη πρὸς τὸν εὐεργέτην του καὶ τῷ λέγει.

— Ἀπέρχομαι εἰς μέλλον ἀόρατον ὁ Βασιλεὺς μοι ἐνεπιστεύθη ἐντολὴν μεγάλῃς εὐθύνης καὶ κινδύνου, καὶ ἴσως νὰ εὕρῃ τὸν θάνατόν μου ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῆς. Ἐάν τοῦτο συμβῇ, εἶμαι ἐτοιμὸς· ἀλλὰ εἰς τὴν ἰδικὴν σας φροντίδα, ἀγαπητέ μοι εὐεργέτα, ἐμπιστεύομαι τὴν Ἰωάνναν, τὸ τέκνον μου, καὶ τοὺς γονεῖς μου.»

Ὁ Στρατηγὸς τὸν ἐνηγκαλίσθη· ἐχωρίσθησαν, ὁ δὲ Γεώργιος ἐξῆλθεν ἐφιππος ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπηλῆς νυκτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ Γεώργιος συνήντησε τὸ τάγμα του παρὰ τὰ Σαξωνικά σύνορα.

Τὴν πρώτην Αὐγούστου ἤνοιξε τὸν φακέλλον τῶν ὁδηγῶν καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς ἐντός:

— Ὁ Ταγματάρχης Βράουν φὸν Βέδελ διατάσσεται νὰ ἀναχωρήσῃ ἄμω ἀναβολῆς καὶ νὰ παραδώσῃ τοὺς ἐσωκλειστοὺς φακέλλους εἰς αὐτὰς τὰς χεῖρας τῶν προσώπων, πρὸς ἃ ἐπιγράφονται, ἀποπροσώπων.»

Ἄνοιξας τὸν φακέλλον τῶν διαταγῶν εὗρε πολ-

λοὺς φακέλλους ἐσωκλειστοὺς, διευθυνομένους πρὸς τοὺς διαφόρους στρατάρχας τοῦ Πρωσικοῦ στρατοῦ, τοῦ συγκεντρωμένου εἰς τὴν Σαξωνίαν.

Καὶ πρῶτον μετέβη εἰς τὸν Στρατηγὸν Λέβαλδ, ὅπῃ τοῦ ὁποίου τὴν διοίκησιν εὐρίσκετο τὸ ἰδικόν του τάγμα. Ἐπειτα δὲ παραλαβὼν καὶ τὸν νέον ὑπασπιστὴν του καὶ ἓνα ἱπποκόμον, ἀνεχώρησεν ἀμέσως εἰς τὰ ἄλλα στρατόπεδα, τὰ εἰς τὰ σύνορα τῆς Σαξωνίας.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ὅτε κατέλυσεν εἰς τι χωρίον ὁ Γεώργιος παρετήρησε τὸν ἱπποκόμον του συνομιλοῦντα μὲ ἓνα ξένον, ὅστις ἦτο περιτετυλιγμένος μὲ φαῖν ἐπενδύτην καὶ ἐφόρει πλατὺν χωρικὸν πῖλον. Ἠρώτησεν ὕστερον τὸν ἱπποκόμον ποῖος ἦτο ὁ ἀνὴρ καὶ ἃ ἤθελεν.

— Ἄχ! ἀπήντησεν ὁ παῖς γελῶν, «ὁ ἄνθρωπος εἶναι τόσον φοβητικῆς, ὥστε φοβεῖται νὰ ταξειδεύσῃ μοναχὸς του καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσω νὰ συνομιλήσῃ μαζί μας αὐριον, ἐπειδὴ τὸν ἴδιον δρόμον πηγαίνομεν.»

Ὁ Γεώργιος συνήμυσεν ἀλλὰ μολονότι προσποιηθῆ ἀδιαφορίαν, ἀπεφάσισε νὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς αὐτὸν τὸν ἄνδρα, διότι κατὰ εἰς τὸ ὕψος του τὸν ὕπενθόμιζε τὸν Γκόττληβ Οὐτρεχτ.

Ἦτο νῦξ καὶ ὁ Γεώργιος ἐκάθητο μόνος εἰς δωμάτιον ἐν τῷ πανδοχείῳ τοῦ χωρίου, γράφων ἐπιστολάς πρὸς τὴν σύζυγόν του, τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν Στρατηγόν. Ἄπαξ ἡ δὲς τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον δέλου θραυσμένης, ἀλλὰ δὲν ἔδωκε προσοχὴν διότι ἤρχετο ὁ κρότος ἀπὸ ἀπομακρυσμένου μέρους τῆς οἰκίας. Τότε τὸ ἠρολόγιον ἐσήμανε μεσονύκτιον καὶ ὁ Γεώργιος τελειώσας τὰς ἐπιστολάς του ἠγγέρθη νὰ κατακλιθῆ. Ὁ ὑπασπιστὴς του εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποσυρθῆ, ἵνα κοιμηθῆ εἰς τι δωμάτιον ὀχλὶ πλησίον κείμενον, ὁ δὲ ἱπποκόμος τὸν εἶχε ζητήσῃ ἀδειαν νὰ ἐπισκευθῆ ἐξάδελφόν του τινὰ κατοικοῦντα ἐν τῷ χωρίῳ. Ὁ Γεώργιος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, εἰς ὃ ἐμελλε νὰ κατακλιθῆ, καὶ ἤσθάνθη ρεῦμα ἀέρος. Κοττάζας πρὸς τὸ παράθυρον, εἶδεν διὰ τὰ τζάμια ἦσαν τεθραυσμένα καὶ ἡ ὕελος ἔκειτο ἐσκορπισμένη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Μόλις ἐπρόφθασε νὰ παρατηρήσῃ ἔξω τοῦ παραθύρου καὶ εἶδε σκιάς τινὰς ἐξερχομένας τῆς αὐλῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ κύων τοῦ καταστήματος ἤρχισε νὰ γαυγίξῃ καὶ πάντες οἱ ὑπηρεταὶ ἀφυπνίσθησαν καὶ ἔτρεξαν νὰ ἴδουν τί τρέχει. Ὁ Γεώργιος ὀπωπιεῦθη δι' ἕνεκα ἑαυτοῦ ἐγένετο ἡ πρᾶξις αὕτη τῶν ἀγνώστων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ οἰκοδόμοισα ἦτο βεβαία, ὅτι ἦλθον διὰ νὰ κλέψουν τὰ ὄρατά της χοιρομήρια, αἱ ὑποψαίαι του κατευνάσθησαν. Ἡ νῦξ διήλθεν ἄνευ ἄλλης διαταραχῆς, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ μικρὰ

συνοδεία ἐκίνησε, παρακολουθουμένη εἰς τινα ἀποστασιν ὑπὸ τοῦ ξένου μετὰ τοῦ φαυτοῦ μανδύου.

Ὁ Γεώργιος μετὰ τῶν συντρόφων του συνεζήτησαν τὰ συμβάντα τῆς παρελθούσης νυκτός. Διήρχοντο τότε διὰ μικροῦ δάσους, ὃ ἀπὸ ἦτο ψυχρὸς, καὶ ἐπροχώρουν καλπάζοντες. Μετὰ τινα καιρὸν ὁ ἵπποκόμος ἐκύτταξεν ὀπισθεν του καὶ παρατήρησεν ὅτι ὁ ξένος εἶχε γινῆαι ἄφαντος.

— Ὁ ὀρνιθοκάρδος ἐφοβήθη ἀπὸ τῶρα, καὶ τῶσφι πτερυγεῖν εἶπε γελῶν ἄλλ' ὁ γέλωσ του διεκόπη αἰφνης διὰ τινος πυροβολισμοῦ καὶ μὲ ὀξείαν κραυγὴν κατέπεσε τοῦ ἵππου του ἐπικινδύνως πληγωθεὶς. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Γεώργιος ἐκύτταξεν ὀπισθεν του. Τὸ δόσ του βλέμμα διεκρίνε δύο μορφὰς ὀπισθεν θάμνων τινῶν ὃ εἰς ἐσκόπευσεν αὐτὸν διὰ πιστολίου, καὶ ὁ ἕτερος ἦτο ὁ ξένος, τὸν ὁποῖον νῦν ἀνεγνώρισεν φανερά ὡς τὸν Γκόττληβ Οὐτρεχτ. (ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ.

Πρὶν σὰς περιγράψω τὸν ναὸν, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἐνώπιόν σας εἰκόνα, θὰ σὰς διηγηθῶ ἕνα μῦθον.

Ὅταν ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ ἤρchiσε πρῶτον νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν Ἀθηναίων, εἶχε κάμει ψυχοπαίδι τῆς τὸν υἱὸν τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀτθίδος, τὸν μικρὸν Ἐριχθόνιον ἢ Ἐρεχθέα, ὅστις κατὰ τὸ λέγειν μερικῶν συγγραφέων ἦτο κατὰ τὸ ἦμισυ ἄνθρωπος, καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἦμισυ ὄφις· κατ' ἄλλους ὅμως εἶχε πάντοτε ὄφιν περιτυλιγμένον περὶ τὴν μέσῃν του. Ἡ Ἀθηνᾶ ἀνέθρεψε τὸν μικρὸν Ἐρεχθέα χρυφίως εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου ἑκατοῖκεν μὲ τὰς καλὰς δὲ περιποιήσεις τῆς τὸ παιδίον ἠδῆσαν κατὰ τὸν νοῦν καὶ ἐμεγάλωνε κατὰ τὸ σῶμα, χωρὶς νὰ ἔχη τις εἰδήσιν περὶ αὐτοῦ. Μίαν ἡμέραν ὅμως ἡ Ἀθηνᾶ, ἥτις ἐφοδεῖτο πάντοτε μῆπως τῆς τὸν κλέψῃ κανεὶς, ἐνῶ ἔτι κοίτε παρατηροῦσα ἀπὸ τοὺς ἀποτόμους βράχους τῆς Ἀκροπόλεως εἶδεν, ὅτι ἐκ μιᾶς πλευρᾶς ἦτο μέρος τι ὄλος διόλου ἀπροφύλακτον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο εὐκόλως νὰ εἰσέλθῃ ἔχθρὸς εἰς τὸ φρούριον, καὶ εὐθὺς ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ὄρη νὰ φέρῃ ἐκεῖθεν μέγαν βράχον, μὲ τὸν ὁποῖον νὰ φράξῃ τὸ ἀπροφύλακτον τοῦτο σημεῖον. Ἐφώνησε λοιπὸν τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Κέκροπος, Ἀγρραυλον, Ἐρσην καὶ Πάνδροσον, αἱ ὁποῖαι ὡσαύτως ἑκατοῖκουσαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ταῖς παρέδωκε κλεισμένον κιβώτιον, μὲ ρητὴν παραγγελίαν νὰ τὸ φυλάξουν ἕωσὺ ἐπιστρέψῃ χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξουν, καὶ τότε ἀνεχώρησεν. Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καμμία τῶν τριῶν ἀδελφῶν δὲν ἐσκέφθη νὰ παρακούσῃ τὴν ρητὴν ἐντολὴν τῆς θεᾶς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους,

ἐπειδὴ ἤρchi ἡ Ἀθηνᾶ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἡ μὲν Ἀγρραυλος καὶ ἡ Ἐρση παρέβησαν τὴν διαταγὴν, καὶ μοιλονότι τὰς παρεκάλει ἡ Πάνδροσος νὰ μὴ τὸ πράξουν, ἐτόλμησαν νὰ ἀνοίξουν τὸ κιβώτιον, ὅπου ἐκοιμάτο ἡσώχως ὁ Ἐρεχθεὺς, περιτυλιγμένους ὑπὸ φοβεροῦ ὄφρατος. Ἄφα εἶδον τὸν ὄφιν, αἱ δύο παραβάτιδες ἔχασαν τὸν νοῦν των, καὶ ἐκ τοῦ φόβου των ἐπήδησαν ἀπὸ τοῦ κρημνίδους βράχου καὶ ἐφρονεύθησαν. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, ἥτις ἐπιστρέφουσα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην εἶδε τι συνέβαιεν, ἀπὸ τὴν σύγχυσιν καὶ τὸν θυμὸν τῆς, ἀφῆκε τὸν μέγαν βράχον, τὸν ὁποῖον ἐβάσταξε, νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς ἐπὶ τοῦ πεδίου, ὅπου καὶ μένει μέχρι σήμερον, καὶ ὀνομάζεται Λυκαθηττός. Τὴν καλὴν ὄμως Πάνδροσον ἐπῆνεσε καὶ ἀντήμειψε διὰ τὴν πιστότητά τῆς, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι θέλοντες νὰ τιμῆσουν τὸν Ἐρεχθέα ὁμοῦ μὲ τὰς εὐεργετίας του ἔκτισαν εἰς τιμὴν αὐτῶν ναὸν, φέροντα τὸ ὄνομα μὲν τοῦ Ἐρεχθεὺς, ἀφιερωμένον δὲ εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Πανδρόσου.

Τὸ Ἐρέχθειον λοιπὸν εἶναι διηρημένον εἰς δύο ἱερὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς ἀνατολάς, καὶ τῆς Πανδρόσου πρὸς βορρᾶν—συνεκοινωνοῦν δὲ τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο—διὰ δὲ ὁμοῦ εἶχόν ποτε μίαν στέγην κοινήν. Ἡ εἰκὼν δεικνύει ἀρκετὰ καλῶς τὰς διαίρασεις τοῦ Ἐρεχθείου. Οἱ πέντε (ἄλλοτε ἕξ) ἰωνικοὶ στῦλοι ἐνώπιόν σας εἶναι ἡ εἰσόδος τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς. Οἱ δὲ ὀπισθεν τούτων στῦλοι εἶναι μέρος τῆς βορείου προστασίας, (εἰσόδου μὲ στέγην) τοῦ Πανδροσείου, δηλαδὴ τοῦ ἱεροῦ τῆς Πανδρόσου. Πρὸς ἀριστερὰ δὲ βλέπετε εἶδος ἐξώστου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἄνω μέρος ὑποβαστάζεται ὑπὸ ἀγαλμάτων ἀντι στύλων τοῦτο συνήθως ὀνομάζεται ἡ πρόστασις τῶν Καρρατίδων, ὀρθότερον ὅμως τὸ Κεκρόπειον, ἦτοι τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἐνταφιασμένος ὁ Κέκροψ, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ πατὴρ τῆς Πανδρόσου. Τὰ ἀγάλματα ταῦτα εἶναι ἕξ τὸν ἀριθμὸν καὶ παριστοῦν νεανίδας ὠραίας καὶ καλῶς ἀνεπτυγμένας, αἱ ὁποῖαι βαστάζουν ἐπὶ τῆς πυκνῆς των καὶ ὠραίας κόμης κύκλους, ἐπὶ τῶν ὁποῖων ἀκουμβᾷ τὸ ἐπιστόλιον τῆς προστασίας. Τὰς νεανίδας ταύτας ἄλλοι μὲν ὀνομάζουν Καρρατίδας, νομίζοντες, ὅτι παριστοῦν γυναικας τῆς Καρύας, πόλεως τῆς Ἰωνίας, ἥτις ἐβοήθησε τοὺς Πέρσας κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἀφοῦ δὲ ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἔγειναν ἀχμάλωτοι καὶ ἠναγκάζοντο νὰ φέρωσι φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των. Ἄλλοι ὅμως τὰς ὀνομάζουν Ἐρρηφόρους ἢ Ἀρρηφόρους, πιστεύοντες ὅτι παριστοῦν τὰς νεαρὰς ἐκεῖνας παρθένους, αἱ ὁποῖαι κατήκουν ἄλλοτε εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἐξετέλουν τὰς διαταγὰς τῆς ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως καὶ ἂν τὰς ὀνομάσωμεν, εἶναι ὠραῖαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ φαίνονται ὅτι βαστά-

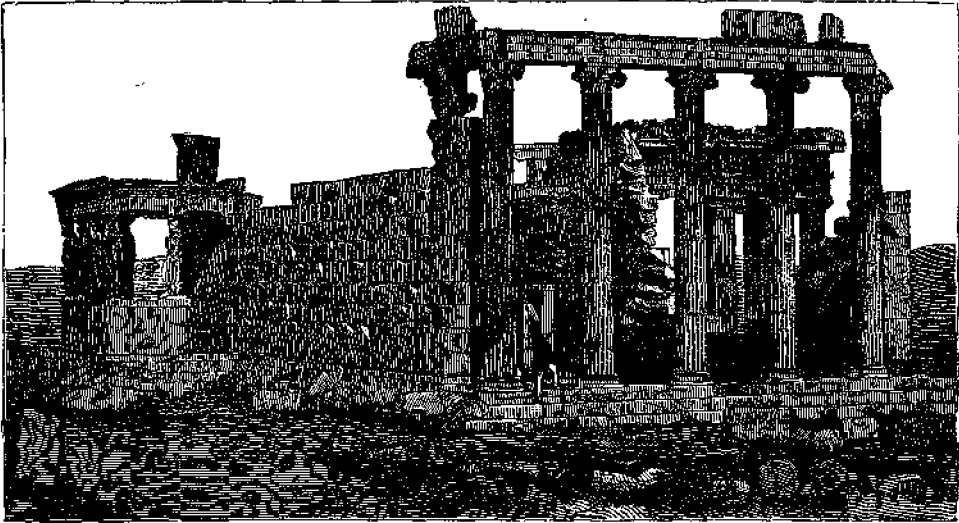
ζουν τόσο εύκολως τὸ βάρος ἐκείνο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, ὥστε θαυμάζομεν τὴν τέχνην, ἣ ὅποια τὰς ἐχρησιμοποίησε τόσο λαμπρῶς εἰς τὴν ὑψηλείαν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ ἀποροῦμεν μὲ τὴν ωραιότητα καὶ καλὴν ἀνάπτυξιν τῶν τότε γυναικῶν καὶ κορασίων.

Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον λαμπρὸς καὶ χαριεὶς θὰ ἦτο ὁ ναὸς οὗτος πρὶν καταστραφῆ καὶ συληθῆ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τῶν Γότθων, τῶν Ἑνετῶν καὶ τῶν Τούρκων. Ἦτο ὁλόκληρος ἐκ Πεντελικοῦ μαρμάρου ἐκτὸς τοῦ θρησκ. ὁ ὅποιος ἦτον ἐκ μέλανος μαρμάρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐφηρμοσμένα ἀγάλματα λευκά, παριστῶντα τὴν Ἀθηνᾶν, τὸν Ἑρῆθεά, τὴν Πάνδρσον καὶ ἄλλα πρόσωπα μυθολογικά. Τὸ ἐπιστόλιον, ζωγραφισμένον λαμπρῶς, περιεκύκλωνεν

τούς ἀγάλματα καὶ ἄλλα πολλὰ, τὰ ὅποια οἱ θέλοντες δύνανται νὰ ἀναγνώσουν εἰς τὰ «Ἀττικά» τοῦ Πausανίου.

ΑΡΤΟΙ ΑΠΟΛΕΛΙΘΩΜΕΝΟΙ.

Πρὸ 170 περίπου ἐτῶν μερικοὶ ἔργαται Ἴταλοι ἀνεσκαπτον βαθὺ πηγᾶδιον εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Νεαπόλεως, πλησίον τοῦ ὄρους Βεσουβίου, ὅστις, ὡς ἤξευρετε ἐκ τῆς γεωγραφίας, εἶναι ἡφαιστειον. Ἐνῶ λοιπὸν ἐσκαπτον βαθύτατα, ἐξέχωσαν ἀγάλματα τινα, τὰ ὅποια ἐγνώρισαν ὡς ἀρχαία. Εὐθὺς τότε εἰδοποίησαν τὴν ἀρχὴν, ἥτις ἐνθυμήθη, ὅτι εἰς αὐτὸ περίπου τὸ μέρος εἶχε γείνει ἄφαντος 79 ἔτη μετὰ τὴν γέννησιν

Τὸ Ἐρίχθειον.

ὁλόκληρον τὸν ναὸν ὡς χρυσοποίκιλος ταινία. Τὰ δὲ κινύχρανα τῶν στύλων ὄχι μόνον μὲ χρυσὸν καὶ διάφορα λαμπρὰ χρώματα ἦσαν κοσμημένα, ἀλλὰ καὶ μὲ πολυτίμους λίθους καὶ γλυφὴν πλουσίαν, τὰ ὅποια πάντα συμφωνοῦν μὲ τὸ εἶδος τῆς ἰωνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐνῶ ὁ δωρικὸς ρυθμὸς ἀπαιτεῖ σοβαρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Ἐντὸς τοῦ Ἑρῆθειοῦ ἦσαν κλειστά αξιοπεριεργὰ ἀντικείμενα. Ἡ ἐλαία, ἣν ἔκαμεν ἡ Ἀθηνᾶ νὰ βλαστήσῃ ἐκ τῆς πέτρας, ὅταν ἐφιλονέικει πρὸς τὸν Ποσειδῶνα ποῖος αὐτῶν νὰ γείνη προστάτης τῶν Ἀθηνῶν ἢ πηγὴ θαλασσίου ὕδατος, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἀφ' ἐτέρου ὁ Ποσειδῶν νὰ ἀναβλύσῃ ἐκ τῆς πέτρας· τὸ παλιῶν ἐξάγον ἢ εἰδωλον τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ ὅποιον ὁ Κέρκροφ ἐχάρισεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ὁ χρυσοῦς λόγχος, τοῦ ὁποίου ἡ θρυαλλίς οὐδέποτε ἐκαίετο, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἔλαιον ἀνεγενώνετο ἅπαξ μόνον τοῦ ἔ-

τοῦ Χριστοῦ ἢ Ῥωμαϊκῆ πόλις Πομπηία, ἥτις ἐσκαπάθη ἀπὸ τὴν λάβαν καὶ τὴν στάκτην, τὰ ὅποια ὁ Βεσουβίος τότε ἐξέήμεσεν ἐκ τοῦ φλογεροῦ τοῦ στόματος. Διέταξε λοιπὸν νὰ ἀνασκαφῆ ὅλον τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ πραγματικῶς ἀνεκαλύφθη ἐκεῖ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς πεδιάδος ἢ ἀρχαία Πομπηία, ἀκριβῶς ὅπως ἦτο, ὅταν κατεστράφη. Οἱ κάτοικοι δὲν εἶχον προφθάσει νὰ φύγουν ἢ νὰ σώσουν τι ἐκ τῶν οἰκιῶν των, ὥστε πάντα ἐσκαπάσθησαν ὅπως εὐρίσκοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ διὰ τοῦτο εὐρέθησαν σκελετοὶ μέσα εἰς τὰς οἰκίας καὶ εἰς τοὺς κήπους των, φαγητὰ ἐπὶ τῶν τραπέζων, καὶ ἄρτοι εἰς τοὺς κλιθάνους, ὅλα ἀπολελιθωμένα. Ἡ κυβέρνησις ἐφρόντισεν εὐθὺς νὰ μετακομίσῃ ὅλα ταῦτα εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως, ὅπου διατηροῦνται ἀσφαλῶς ὑποκάτω ὕδατων, — ἐπιπλα, εἰκόνες, φαγητὰ, ποτήρια, δακτυλίδια, βραχιόλια καὶ ὅτι ἄλλο δύνασθε νὰ φαντασθῆτε. Ἡ εἰς τὴν ἀπέναντι σελίδα εἰ-

κάν παριστᾷ τοὺς στρατιώτας τῆς κυβερνήσεως, δταν ἀνεκάλυψαν τοὺς ἀπολελιθωμένους ἄρτους εἰς τοὺς φούρνους τῆς Πομπηίας. Ἡ ἱστορία τῆς Πομπηίας εἶναι πολὺ ἀξιοπεριεργός, εἶναι ἕμως καὶ πολὺ λυπηρὰ, διότι μᾶς δεικνύει πῶς καταστράφη ὁλόκληρος πόλις χωρὶς νὰ προειδοποιηθῆ κανεὶς, διὰ νὰ προετοιμασθῆ τοῦλάχιστον διὰ τὸν θάνατον. Οἱ κάτοικοι τῆς Πομπηίας ἐσηκώθησαν τὴν πρωίαν ἐκείνην ὅπως πάντοτε, καὶ ἄλλοι μὲν ἤρχισαν τὰς ἐργασίας, ἄλλοι δὲ τὰς διασκευάσεις των, χωρὶς τινος ἰδέας, ὅτι πρὶν νοκτώσῃ θά

θερὸν τοῦτον θάνατον. Τοῖς ἤρκει ἡ παρούσα ζωὴ μὲ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς διασκευάσεις τῆς, καὶ δὲν ἐφρόντιζον περὶ ἄλλης ζωῆς, περὶ τῆς ὁποίας δὲν εἴξευρον τίποτε. Ἐσχεδιάζον δὲ διὰ τὴν αὔριον νέας διασκευάσεις καὶ νέας ἐργασίας, χωρὶς νὰ φαντασθοῦν ὅτι δὲν θὰ ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος ἐπὶ τὴν πόλιν των ἐπὶ πολλὰς ἑκατοντάδας ἐτῶν. «Μὴ καυχᾶσθε λοιπὸν περὶ τῆς αὔριου, διότι δὲν εἰξεύρετε τι θὰ γεννήσῃ ἡ ἐπαύριον,» ἀλλ' «ἀγροπνεῖτε, διότι δὲν εἰξεύρετε εἰς ποίαν ὥραν ἔρχεται ὁ Κύριος.»

Κλίβανος ἐμπεριέχων ἀπολελιθωμένους ἄρτους

ἦσαν ὅλοι ἐνταφιασμένοι πολλὰ μέτρα ὑποκάτω τῆς γῆς! Καὶ ἂν μὲν ἦσαν εὐσεβεῖς καὶ ἠγάπων τὸν Θεὸν καὶ προσεπάθουν νὰ ζοῦν κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, τότε δὲν θὰ ἦτο τόσο φοβερὸς δι' αὐτοὺς ὁ θάνατος, διότι θὰ ἦσαν μετὰ ταῦτα εὐτοχεῖς. Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν κανένα λόγον νὰ πιστεῦσωμεν, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Πομπηίας ἦσαν εὐσεβεῖς, οὔτε ὅτι ἐγνώριζον κἄν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἀπεναντίας ἠξέσφομεν ὅτι ἦσαν πολὺ ἄσωτοι καὶ ἀνήθικοι, καὶ δὲν ἐσκέπτοντο ἢ μόνον πῶς νὰ φάγουν, νὰ πίνουν καὶ νὰ διασκευάσουν κάλλιστα. Ἦσαν πλούσιοι, ἀλλὰ τὰ πλοῦτη δὲν τοὺς ἔκαμαν εὐγνώμονας πρὸς τὸν Θεόν, οὔτε τοὺς ἔσωσαν ἀπὸ τὸν φο-

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ὅτε ἐκάθισε νὰ πῆ τὸ γάλα του, εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὰ ἄγυρα στρογγύλον τι καὶ μαλιαρὸν πρᾶγμα, λευκὸν καὶ μαῦρον, μὲ πλατεῖαν μύτην, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπόρει νὰ βαδίσῃ χωρὶς νὰ πίπτῃ εἰς κάθε δύο βήματα. Εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἤτις ἐφεγγε διὰ τοῦ μικροῦ τετραγώνου παραθύρου τοῦ ὀρνιθῶνος, ὁ Βέρτος εἶδεν ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἦτο νεαρὸς κύων τῆς Νέκς Γῆς, — μόλις τεσσάρων μηνῶν. Τὸν ὑπεδέχθη μὲ μεγάλην χαράν. Ὡς φαί-

νεται ἡ δαμὴ τοῦ γάλακτος τὸν εἶχεν ἐξυπνήσει ἐκεῖ
 ἔπου ἐκοιμάτο ἐντὸς τῶν ἀχύρων. Ἦτο κοινωνικὸν
 καὶ ἀξιαγάπητον σκυλάκι, καὶ ὁ Βέρτος εὐχαρίστως
 ἐμοίρασε μετ' αὐτοῦ τὸ φαγητόν του, ἂν καὶ ἐκεῖνο
 ἔφριψε τὸν ἄρτον κατὰ γῆς καὶ ὤθησε τὸ πλατὺ του
 στόμα μέσα εἰς τὸ γάλα. Ἀλλὰ τὸν Βέρτον δὲν τον
 ἔμαλε ποσῶς δε' ὄλα ταῦτα. Ἦτο τόσο εὐχαριστή-
 μένος νὰ εἴρῃ τὸν καλὸν καὶ ἀφελῆ τούτον μαλλια-
 ρὸν φίλον, ὥστε ἔχυσε δάκρυα χαρᾶς, τὰ ὅποια πολλοὶ
 τὸν ἀνεκούφισαν. Δὲν ἤσθαινετο πλέον διὰ τὸ μόνος
 μετ' ὅσον ἀξιαγάπητον σύντροφον. Τὸν ἐθάπεν εἰς
 τὰς ἀγκάλας του, καὶ πολλάκις τὸν ἐφιλήσαν, ἐκεῖνος δὲ
 ἀναπαύοιτο τὰς θωπείας του μετ' ὅσον περισσοτέραν
 εὐγνωμοσύνην παρ' ὅτι εἶχε δεῖξει τὸ βρέφος τοῦ χω-
 ρικοῦ. Τέλος μετ' ὅσον τὴν κούρασιν καὶ τοὺς πό-
 νους ὁ Βέρτος ἀπεκοιμήθη, ἀκουσθῶν τὸ πρόσωπόν
 του ἐπὶ τοῦ μαλλιαροῦ σώματος τοῦ μικροῦ κονοῦ.

Ὅτε ἐξυπνήσει, δὲν ἠδύνατο εὐθὺς ἐκ πρώτου νὰ ἐν-
 θυμηθῆ ποῦ εὐρίσκατο, καὶ τί εἶχε συμβῆ. Ἐφώ-
 ναξε τὴν τροφὸν του, ἀλλ' ἡ τροφὸς του δὲν ἦτο ἐκεῖ
 νὰ τῷ ἀποκριθῆ ἡ πανσέληνος ἐφώτιζε τὸ μέρος
 τοῦ ὀρνιθῶνος ὅπου ἀναπαύοντο αἱ ὀρνίθες. Ὁ Βέρτος
 εἰς μεγάλην σύγχυσιν εὐρισκόμενος ἐκύτταξε πρὸς τὸ
 μέρος τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἄλλο εἶμα
 στερογύλα τινὰ σώματα πτερωτά, στηριζόμενα ἐπὶ
 ἐνὸς ποδός. Συνέσφιξε τὸ σκυλάκιον εἰς τὰς ἀγκάλας
 του καὶ τότε πρώτον εἰς τὴν ζωὴν του ἤσθαινε φόβον.

«Ἐγὼ οὔτε τὸν ἤγγισα τὸν φασιανόν!» ἐφώναξε
 μετ' ὅσον τὴν δύναμιν. «Εἰμαι ὁ κόμης Ἀβιλλιῶ-
 νης! Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ με κρατῆτε ἐδῶ — ἀ-
 φῆτέ με νὰ φύγω!» Ἀνοίξατέ μου!»

Ἐπὶ τούτου ἐξυπνήσαν αἱ ὀρνίθες καὶ ἤρχισαν νὰ
 κακῆζον καὶ νὰ φωνάζουν, τὸ δὲ σκυλάκιον νὰ
 κλαίῃ καὶ νὰ γαυγίζῃ ἀπὸ φόβον· ἄλλη ἀπόκρισις οὐ-
 δεμίαι! Ἐἰς τὴν καλύβην τοῦ φύλακος ἐκοιμῶντο ὄλοι,
 ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ Χονδρο-Γεώργη, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει
 πάλιν εἰς τὸ δάσος μετ' ὅσον τὸ δῦλον καὶ τὸ πιστόλιόν του
 καὶ μετ' ὅσον ἀγρίους κύνας.

Εἰς τὴν Ἀβιλλιῶνην ὁ Βέρτος ἐκοιμάτο εἰς ὡ-
 ραίαν κλίνην, ἥτις ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὸν μικρὸν
 Βασίλεα τῆς Ρώμης, τὸ δωμάτιόν του ἐφωτιζέτο ὑπὸ
 γλυκυτάτου φωτός, ὑπὸ σιαῖδα ἐκ πορσελάνης· ὁ κύων
 του Ράφ ἐκοιμάτο ἐπὶ τοῦ τᾶπητος πρὸ τῆς θύρας
 καὶ ἡ τροφὸς του ἦτο πάντοτε πλησίον, ὥστε νὰ ἀ-
 κούῃ, ἂν ἤθελε τὴν φωνάζει. Ἦτο πρώτη φορὰ ὅτε
 εὐρίσκατο εἰς σκότος καὶ ἐφοβεῖτο. Ἦκουε πράγματα
 κινούμενα μέσα εἰς τὸ ἄχυρον, ὁ δὲ μέγας πετεινὸς
 ὅστις διεκρίνετο εἰς τὸ φέγγος τῆς σελήνης τῷ ἐφαίνετο
 ὡς φοβερός τις γούφ. Ἀπαῖ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ὀπῆς του
 μέγας τις μῦς, καὶ ἔτρεξεν ἀπὸ τὸ ἐν ἄχυρον τοῦ ὀρνι-

θῶνος εἰς τὸ ἄλλο· αἱ ὀρνίθες τότε ἐφώναξαν καὶ ὁ
 Βέρτος ἀπὸ τὸν φόβον του ἐφώναξε μαζί με αὐτάς
 ἀλλ' εὐθὺς ἐντράπη διὰ τὸν φόβον του, σκεφθεὶς «οἱ ποῦ»
 τικοί εἶναι πλάσματα τοῦ Θεοῦ ἐπίσης καὶ ἐγὼ, καὶ
 ἐπειδὴ δὲν ἔχω πράξει τι κακὸν δὲν πιστεύω ὅτι θὰ
 τοὺς ἀφήσῃ νὰ με πειράξουν.»

Μετ' ὅσον τὴν φιλοσοφίαν του ὅμως ἡ νύξ ἦτο τρο-
 μερὰ εἰς τὸν μικρὸν κόμητα. Χωρὶς τὸ σκυλάκιον δὲν
 ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐκ τοῦ φόβου θὰ τῷ ἤρχοντο
 σπασμοὶ καὶ παραληρία· ἀλλ' ὁ σκύλος ἦτο τόσο πα-
 ρήγορον πράγμα, τόσο φυσικὸν καὶ πραγματικὸν καὶ
 οὐδόλως ἀνῆκεν εἰς τὸν κόσμον τῶν φαντασμάτων, ὡ-
 στε ὁ Βέρτος ἠδυνήθη νὰ καταπνίξῃ τοὺς φόβους, οἱ
 ὅποιοι τὸν κατέλαβον, ὅτε πλέον ἡ σελήνη ἐξηφανίσθη
 ἀπὸ τὸ τετράγωνον παράθυρον καὶ τὸν περιέβαλε σκό-
 τος βαθύ, ὡς νὰ τὸν ἐτόλιζε γίγας τις ἐντὸς τοῦ μα-
 γικοῦ πέπλου του. Εἰς τὸ διάστημα τῶν σκοτεινῶν
 τούτων μακρῶν ὥρων ἦλθον εἰς τὸν νοῦν του ὄλα, ὅσα
 εἶχε ποτε ἀναγνώσει περὶ μαγικῶν φρουριῶν, περὶ σκο-
 τεῖων εἰρηκτῶν, περὶ φυλακισμένων ἡγαθῶν — πᾶν
 διὰ τὴν εἶχε ποτε ἀκούσει περὶ ἡρώων, μαρτύρων, μεμα-
 γευμένων ἀίχμαλῶτων, καὶ πλήθος ἄλλων φοβερῶν εἰ-
 κόνων καὶ ἀνεμνήσεων. Ἀλλὰ ταῦτα συνέβαινον μόνον
 εἰς τὰς στιγμὰς τῆς μεγίστης ἀδυναμίας του. Τὸ σκυλά-
 κιον μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε χωρισθῆ ἀπὸ τὴν
 μητέρα του, ὅλην δὲ τὴν ἡμέραν τὸ εἶχον πειράζει
 καὶ φοβῆσαι τὰ τέκνα τοῦ φύλακος, ὥστε τώρα κλαῖον
 καὶ τρέμον συνεμαζεύετο ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ μικροῦ
 κόμητος, ὅστις τὸ συνέσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του
 καὶ τὸ κατεφιλεῖ μετ' ὅσον τὸν πόθον τῆς συντροφίας
 καὶ παρηγορίας. Ἐναγκαλιζόμενος τὸν μικρὸν του φί-
 λον καὶ αἰσθανόμενος τὴν θερμὴν καὶ ὑγρὰν τοῦ γλῶσ-
 σαν λείγουσαν τὴν κόμην του, ἐλάμβανε θάρρος καὶ
 ὑπενθυμιζέτο ὅτι ὁ Χονδρο-Γεώργης δὲν ἦτο παρὰ
 φύλαξ — ὄχι δράκος, οὔτε ἀστρολόγος, οὔτε τύραννος
 Ἀθηναίων ἢ Ρώμης.

Ὅτε πάλιν μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ἀγρυπνίαν
 ἀπεκοιμήθη, ὁ ὕπνος του δὲν ἦτο ποσῶς ἀναπαυτικός·
 οἱ πόδες του ἐπόνουσαν καὶ τὰ νεῦρά του ἐπῆδων σπα-
 σμαδικῶς, τὰ δὲ ὄνειρά του ἦσαν ἐπίσης φοβερά ὅσον
 αἱ σκέψεις του ἐνὸςφ ἠγρύπνει. Πῶς παρήλθεν ἡ τρο-
 μερὰ ἐκείνη νύξ οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ καλῶς.
 (ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΥΣ.

Ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων καὶ ἡ καταδεκτικότης τοῦ
 πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας κ. Γλαδστονῶν εἶναι πα-
 ροιμακαί.

Μίαν ἡμέραν κατέφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν ἓνα καρρα-

γωγέα, ὀδηγοῦντα κάρρον φορτωμένον σίδηρον. Ὁ κ. Γλάδστων περιπατῶν εἰς τὸ πλάγι του ἤρχισε νὰ τῷ ὁμιλῇ.

«Πόσον πληρῶνεςαι τὸν τόννον δι' ἀγῶγιον;» τὸν ἠρώτησεν.

«Ἐξ σελίνια καὶ ἔξ πένναις,» ἀπεκρίθη ὁ καρραγωγεὺς.

«Καὶ πόσων τόννων εἶναι τὸ φορτίον σου ἐκεῖ;»

«Ἐνα καὶ ἡμισυ τόννων.»

«Καὶ ἡ φροῦδα σου πόσα σὲ κοστιίζει;»

«Κάπου δεκατρία σελίνια τὴν ἑβδομάδα.»

ἔχον φθάσει πλέον εἰς ἓνα ὕψωμα, τὸ ὅποιον εἴπρεπε νὰ ἀνέλθῃ τὸ κάρρον.

«Καὶ πῶς θὰ ἀναιθάσῃς τόσον βάρος εἰς τόσον ἀνήφορον δρόμον;»

«Θὰ βάλω τὸν ὄμῳ μου ἴσῃν βόδα καὶ σιγὰ σιγὰ θὰ τὸ ἀναιθάσω με τὸ ἄλογό μου.»

«Θὰ σὲ βοηθήσω,» εἶπεν ὁ Γλάδστων· καὶ οὕτω λοιπὸν, αὐτὸς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ ὁ καρραγωγεὺς ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔσπρωξαν τὸ κάρρον εἰς ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ἀνηφόρου μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ὕψωματος. Ἐκεῖ σταματᾷ τὸ κάρρον, ὁ δὲ καρραγωγεὺς σφογγίζων τὸ μέτωπόν του λέγει «Μὰ τὴν ἀλήθεια, οὐ κ' ἐγὼ τὸ καταφέραμε ἴσῃν δεύτερο ἄλογο!»

«Ἀξιόλογα,» ἀπεκρίθη ὁ κ. Γλάδστων. «Δὲν εἰδέω ὅμως πῶς θὰ ἤσθάνετο τὸ ἄλογον, ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι τὰ ἰδικά μου σκέλη ἐκόπησαν. Εἰμπορεῖς πλέον μόνος σου νὰ ἐξακολουθήσῃς; Καλὰ λοιπὸν, χαῖρε.» Καὶ ἀπεμακρύνθη.

«Ὡρα σου καλὴ καὶ εὐχαριστῶ,» εἶπεν ὁ καρραγωγεὺς, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. ὅτε κάποιος ἐκ τῶν παρισταμένων τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπε.

«Εἰδέυεις ὅτι αὐτὸς ὅπου σὲ ἐβοήθησεν ἦτο ὁ κ. Γλάδστων;»

«Μπα!» ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος. «Καὶ γὰρ ἐνόμιζα πῶς ἦτο κανένας γεωργός;... Τίθὰ λέγῃ τώρα γὰρ μένα — ὅπου οὕτε «Κύριος» τὸν εἶπα, οὕτε τίποτε!»

Ὁ κ. Γλάδστων ἀγαπᾷ τὴν δενδροκομίαν καὶ μόνος του κόπτει μετὰ τὴν ἀξίνην του διὰ τὰ δένδρα τῶν δασῶν του, τὰ ὅποια χρειάζονται νὰ ἀποικοποῦν. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ περιπατεῖ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους του μετὰ τὴν ἀξίνην ἐπὶ τοῦ ὄμου, εἶδε νὰ πλησιάσῃ ἄλλος τις καρραγωγεὺς, ὁ ὅποιος τῷ ἐφώνησε νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ καταβάσῃ ἐν βαρέλιον ζύθου, τὸ ὅποιον εἶχε παραγγελίαν νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς δημοσίας ὁδοῦ, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς χωρικὸς νὰ τὸ παραλάβῃ.

«Ἐλα βλάμη,» τῷ λέγει «ἔλα βοηθήσέ με νὰ καταβάσω αὐτὸ τὸ βαρέλι.»

Ὁ κ. Γλάδστων χωρὶς διόλου νὰ διατάξῃ τὸν ἐβοήθησε νὰ τὸ θέσῃ κατὰ γῆς.

«Ἐλα, τώρα γέρο παλληκαρά μου,» εἶπεν ὁ καρραγωγεὺς «πάμε εἰς τὴν ταβέρνα νὰ σε καράσω ἀπὸ τὸ καλλίτερο!»

«Εὐχαριστῶ,» ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μειδιῶν. «Σὲ ἐβοήθησα προθύμως καὶ δὲν θέλω τίποτε,» καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περιπάτον του.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ χωρικὸς, τὸν ὅποιον περιέμενε καὶ ὅστις εἶχε προφθάσει νὰ ἴδῃ τὸ συμβάν, ἐπλησίασε τὸν καρραγωγέα καὶ τὸν ἠρώτησε, ἂν εἴστυρε ποῖος ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις τὸν εἶχε βοηθήσει.

«Ὅχι,» εἶπεν ἐκεῖνος.

«Αὐτὸς ἦτον ὁ κ. Γλάδστων.»

«Τί ζῶον ὅπου εἶμαι!» ἀνεφώνησεν ὁ καρραγωγεὺς. «Μὰ εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Μὲ ἔσθησεν καὶ μετὰ ἐλθὼν τοῦ τὴν εὐχαρίστησιν. Πράγματι, εἶναι ἄνθρωπος καθὼς πρέπει!»

ΠΥΝΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΦΘΑΕΙΑ.

Ὁ μικρὸς μας φίλος Παῦλος ἐπαιζεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅτε ἡ μαμά του τὸν ἐφώνησε καὶ τῷ ἔδωκε δύο μῆλα. Πλησίον τῆς ἐκάθητο κύριος τις, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Παῦλος εὐθύς μετὰ πολλὴν εὐγένειαν προσφέρει τὸ ἓν μῆλον. — τὸ μικρότερον.

«Εὐχαριστῶ, Παῦλε,» τῷ λέγει ὁ κύριος. «Εἶσαι πολλὸ εὐγενής. ὅμως νὰ σοῦ πῶ κατὰ τι. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δύο μῆλα δίδουν πάντοτε τὸ μετὰ τοῦ ἑτέρου.»

Ὁ Παῦλος τὸν κυττάζει, μένει σκεπτικὸς ἐπὶ μίαν στιγμήν, τότε τοῦ δίδει καὶ τὸ ἄλλο μῆλον.

«Τώρα λοιπὸν, κύριε, δότε μου σεις ὅποιο θέλετε!»

—Καὶ ἄλλος τις μικρὸς μας φίλος, τώρα μὲν μαγάλος, ἀλλ' εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μόλις πέντε ἐτῶν, ἐξῆλθε μόνος του μίαν ἡμέραν εἰς ἐπίσκεψιν φιλικῆς τιμῆς κυρίας, γειτονίσσης. Ἐκτόπησεν εἰς τὴν θύραν, τῷ ἤνοιξεν ἡ ὀπηρέτρια, τὸν ἔβλεψε μέσα εἰς τὸν ἀντιβάλαμον καὶ ὑπήγγειε νὰ φωνάξῃ τὴν κυρίαν τῆς, ἥτις κατέβη εὐθύς.

«Καλημέρα Γεωργάκη μου, πῶς ἀειωθήκαμε νὰ σὲ ἰδοῦμεν πρῶτῃ, πρῶτῃ σήμερον;»

«Ἦλθα,» ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος «νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ δείξετε τὸ καινούριον χαλί, τῆς σάλας σας.»

«Εὐχαρίστως, πέρασε μέσα.»

Ὁ Γεώργιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν σάλαν καὶ ἐστάθη ἀρχετὴν ὄραν κυττάζων τὸν ταπητά, τέλος εἶπε —

«Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ,» καὶ ἐστράφη νὰ ἀναχωρήσῃ.

«Ἀλλὰ δὲν μου λές, Γεώργιέ μου,» εἶπεν ἡ κυρία ἀρκετὰ περίεργος νὰ μάθῃ τί ἐσημαίνει ἡ παράδοξος αὕτη αἰτήσις, «Ἄκου ἤθελες νὰ ἴδῃς τὸν ταπητά μου»

«Βέβαια,» ἀπεκρίθη μετὰ πολλὴν ἀφέλειαν ὁ Γεώργιος, «Ἦκουσα τὴν μαμά πὸς εἶπεν ὅτι ἦτο μία ἀγρία, καὶ ἤθελα νὰ ἴδω τί πρᾶγμα εἶναι αὐτοῖς!»

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—Ο άρεθιάδης των εν Άγγλίη δημοσιευθέντων νέων βιβλίων κατά τὸ 1884 ἀνήλθεν εἰς τὸ μῆτα ποσὸν τῶν 4832 Τούτων τὸ ἕν ἔκτον ἦσαν θεολογικά ἤτοι 724—διὰ παιδιὰ καὶ νέους 603—κλασσικά, φιλοσοφικά καὶ ἐκπαιδευτικά 543—τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν 432—μυθιστορήματα 408—ἡμερολόγια καὶ διηγήματα 323—περιηγήσεων κατὰ τὴν ἑρῶν καὶ θάλασσαν 203—Ποιήσεις καὶ δράματα 179—νομικῆς 103—ιατρικῆς 160—Πραγματείας καὶ μονογραφίαι 190—φυλάξια καὶ θρησκευτικοὶ λόγοι 208.

—Φυτίλεια Λόχων. Τὸ φῶς τῶν λόχων (δ-ποιεῖσθε καὶ ἂν εἶναι ἡ φωτιστικὴ οὐσία, ἐλαϊόλαδον ἢ πετρελαίον) καθίσταται καθαρώτερον καὶ ἰσχυρότερον χωρὶς νὰ ἐπιταχυνθῆ ἢ κατανάλωσι τοῦ ἐλαίου, ἂν τὰ φυτίλεια ἐμβρεθῶσιν εἰς καλῆς ποιότητος ὀξείδιον καὶ στεγνώσων καλῶς, ὥστε νὰ μὴ ἀπομείνῃ εἰς αὐτὰ ἡ ἐλαχίστη ὑγρασία.

—ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΓΑΙΑΝΟΡΑΚΩΝ ΕΝΤΗ: ΜΕΓΑΛΗ: ΒΡΕΤΑΝΙΑΙ. Τὸ 1882 ἐξήχθησαν ἐκ τῶν διαφόρων ἀνθρακωρυχείων τῆς Μεγάλης Βρετανίας 156, 499, 000 τόνων ἀνθράκων κατὰ μῆσον ὄρον. Ἐκ τούτων 99, 189, 000 ἐξωδέθησαν εἰς μηχανικὰς ἐργασίας, δηλ. εἰς χαρτοποιίαν, βυροδεψικὴν, οὐνοκνευματοποιίαν, ἀτμοπλοῖαν καὶ σιδηροδρομίαν, διὰ φωταερίων, κ.λ., καὶ 57,306,000 εἰς θερμότητας.

—ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΜΟΡΜΟΝΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑ-ΒΙΑΣ. Ράκτης τις, ὅστις εἶχε πολλὴν ἐργασίαν νὰ τελειώσῃ εἰς ὀρισμένον καιρὸν, παρετήρησεν, ὅτι οἱ ἐργάται του ἐκπράζοντο ὑπὸ τοῦ ἤχου ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἐφάλλεν ἀρετὰ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπωρληθῆ ἐκ τῆς παρατηρήσεώς του ταύτης ἠγγάρευσε λοιπὸν ἀνθρώπων, ὅστις ἐγνώριζε νὰ παύει καλῶς τὸν ἀδλόν, καὶ συνεφώνησε μὲ αὐτὸν νὰ καθίσῃ ἔσωθεν τοῦ ἐργοστασίου του καὶ νὰ παύει ὡραίων τινα ἤχων ταχέως. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο θαυμάσιον—οἱ λοι οἱ ἐργάται ὡς διὰ μαγίας ἤρχισαν νὰ ἀκολουθῶσι τὸν παύοντα ἐργαζόμενοι ταχέως—πρὶν δὲ λήξῃ ἡ προθεσμία ὁ ἐργοστασιάρχης παρέλαχε τὰ φορέματα εἰς τοὺς πελάτας του ἐντελῶς εἶ-τοίμα!

—ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ. Ὁ καταρράκτης τοῦ Νιαγάρα σχηματίζεται ὡς γνωστὸν, ὑπὸ τοῦ ὀμωνύμου μεγάλου ποταμοῦ, ἔχει δὲ ὕψος περὶ τοὺς 300 πόδας. Φαντασθῆτε λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, μὲ ὀψέσῃ δυνάμιν βίττονται τὰ ὕδατα τοῦ μεγάλου ἐκείνου ποταμοῦ ἀπὸ τὸ μῆτα ἐκείνου ὕψος! Τὴν δυνάμιν ταύτην ἀπεφάσισαν νὰ τὴν χρησιμοποιήσωσιν οἱ πρακτικοὶ Ἀμερικανοὶ καὶ πῶς νομίζετε; μεταποιούντες αὐτὴν εἰς ἤλεκτρι-σμὸν, διὰ δὲ τοῦ ἤλεκτρισμοῦ τούτου ἔχουν βάλει εἰς ἐνέργειαν 1500 ἐργαλεῖα τηλεφῶνων εἰς μόνην τὴν πόλιν τοῦ Βουφάλου, καὶ 3000 ἄλλα εἰς 300 ἄλλας πόλεις!

—Ο κ. Ἐξερῶν προλέγει, ὅτι μετὰ 50 ἔτη ὁ ἤλεκτρισμός θὰ κινή τὰς ἀμάξας τῶν ἵπποσιδηροδρομίων, θὰ φωτίσῃ τὰς πόλεις καὶ τὰ κτίρια, καὶ θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀτμὸν εἰς τὰ ἐργοστάσια καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς κοινὰς ἀμάξας!

—Χριστιανοὶ Ἰάπωνες. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσημον στατιστικὴν ἦδη ὑπάρχουσιν ἐν Ἰαπωνίᾳ 80 χιλ.

προσῆλυτοι εἰς τὸν χριστιανισμόν, περιλαμβανομένων τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

—Ο Λόρδος Γροῦμβελλ ἀνήγειρε μνημεῖον εἰς μνήμην τοῦ ἱεροῦ Ἀδωγουστίνου ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν κτημάτων του, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ τῆς ἐκκλησίας ἐκίχουε τὸ πρῶτον λόγον εἰς τοὺς Ἀγγλοσάξωνας τὸ 596 μ. Χρ.

—Ἱστοροῦσαο δὲ βασιλεῖς τις; Δαδασλίμ καλούμενος εἶχε τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην, ὥστε ἐκπράζοντο 100 ὑπηρέται νὰ τὴν περιποιῶνται, καὶ 1000 κῆμηλοι νὰ τὴν μεταφέρουν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

Τούτο ἠνώχλει αὐτόν, ὅθεν διέταξε νὰ βιβρώσιν ἔξω ἅλα τὰ ἀχρηστα βιβλία, καὶ νὰ κρατηθῶσιν μόνον τὰ ἀναγκαῖα Μετὰ 30 ἔτων κόπους ἡ βιβλιοθήκη ἐσμικρύνθη τῶσον, ὥστε ἐκπράζοντο μόνον 10 ἄνδρες νὰ φροντίζουσι δι' αὐτὴν καὶ 30 κῆμηλοι νὰ τὴν μεταφέρουν.

Ἄλλὰ καὶ τότε ἰσφύη μεγάλη εἰς τὸν βασιλέα, ὅθεν διέταξε νέαν ἐλάττωσιν, ἀλλὰ πρὶν κατορθωθῆ αὕτη ὁ βασιλεὺς ἀπέθανεν, εἰς δὲ τῶν σοφῶν αὐτοῦ κατῴρθωσε νὰ συνοψίσῃ ἅλα τὰ γεγραμμένα εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην τοῦ βασιλέως εἰς τὰς εἴης τέσσαρας παραγράφους—

1. Τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἐπιστημῶν συνίσταται εἰς μίαν καὶ μόνην λέξιν—εἰς ως—ὀλόκληρος δὲ ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου περιλαμβάνεται μόνον τρεῖς—εἰ γ εν ν ἦ θ η, ὕ π ε φ ε ρ α ν, ἀ π ε θ α ν ε ι

2. Μὴ ἀγαπῆς ἄλλο τι εἰμὴ τὸ ἀγαθόν, καὶ πράττε πάντοτε πᾶν εἰς ἀγαπῆς νὰ πράττῃς. Μὴ σκέπτεσαι περὶ ἄλλου τινὸς εἰμὴ περὶ τοῦ ἀληθοῦς, καὶ λέγε πάντοτε πᾶν εἰς σκέπτεσαι.

3. Ὡ ἀρχόντες! χαλιναγωγῆσατε τὰ πάθη σας καὶ κυβερνᾶτε ἐαυτοὺς; καὶ τότε ἡ κυβέρνησις τῶν λαῶν θὰ κατασταθῆ εὐκόλοτάτη.

4. Ὡ ἀρχόντες! Ὡ λαοὶ! Μάθετε ἀπαθὲς διὰ παντός ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐδαιμονία ἀνευ ἀρετῆς, οὐδὲ ἀρετῆ ἀνευ φεβοῦ θεοῦ.

Ταῦτα ὁ σοφὸς ἐκεῖνος; ὁ δὲ Ἐκκλησιαστὴς προσθέτει, «Ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ νὰ ἀπέχη τις ἀπὸ τοῦ κακοῦ συνέσις.»

—Περὶ ἑργον οὐνοθιμῶ. Ὁ κ. Ρόσιν ἀνεκάλυψεν ἐν τινὶ ἐκκλησίᾳ ἐν Βενετίᾳ πλησίον τοῦ Ριάλτου, τὸ ἐξῆ; ἀρκέζον ἀξιωματὸν Περὶ τοῦ ναοῦ τούτου ὁ νόμος τοῦ ἐμπόρου ἔσται δίκαιος—τὰ σταθμὰ του ἀληθῆ—καὶ αἱ συμφωνίαι του πιστάι.

—Εὐγένεια ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ἡ Ἰαπωνικὴ Κυβέρνησις συνίστησε ταῖς εὐγενείας κληρονομικὴν, περιλαμβανούσαν 11 πρίγκιπας; 24 μαρκησίους, 78 κόμητας, 324 ὑποκόμητας καὶ 74 βαρόνους· οὗτοι δὲ θὰ ἀποκαλῶσι τὴν Γερουσίαν τῆς χώρας ἐν τῷ μέλλοντι.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1. Ποιος ἦτον ὁ πρῶτος ἱεραπόστολος;
2. Πόσα ταξείδια ἔκαμε καὶ ποῦ ὑπῆγε;
3. Ποῖον μέρος ἐπεσκέψθη πρῶτον, καὶ ποῖα κατόπιν κατόσειράν;